Ч. 79. Львів, середа, дня 29. вересня 1915. Рік І.

Українське Слово

Ціна примірника 6 сот. На провінції 8 сот. В занятих територіях 4 коп.

Умови передплати у Львові:

На рік . . . . 18·— К.
„ півроку . . 9·— „
„ чвертьроку . 5·— „
„ місяць . . . 1·80 „

В краю і державі:

На рік . . . . 24·— К.
„ півроку . . 12·— „
„ чвертьроку . 6·— „
„ місяць . . . 2·40 „

За границею:

В Німеччині . . 28 мар.
В Америці . . . 8 дол.
В инших держав. 40 фр.

Рекламації вільні від почтової оплати. Рукописї приймає ся лиш оплачені, а звертає ся тільки важнїщі і застережені.

„Українське Слово" продають всї бюра по цїлім краю.

Адреса: Редакції й адміністрації: Львів, Руська 3. Експедиції: Бляхарська 11.

Ціна оголошень:

За оголошення числимо за одноішпальтову стрічку або її місце 20 сот. Надіслане 50 сот. за стрічку, в оповістках 40 с., в редакційній части 60 с. Повідомлення про вінчання, заручини і т. п. 1·50 К. за стрічку, найменше 4 К. Дрібні оголошення за слово 6 сот., найменше 60 сот. Слова товстим або розстріленим друком числимо подвійно. Сталї оголошення за окремою умовою. — За зміну адреси платить ся 50 сот.

Полїтична, економічно-суспільна й літературна ґазета.
Виходить що-дня рано.

Др. Евген Левицький,
посол до Державної Ради.

Союзні війська на українській землї.

II.

Замітною обставиною в життю країн, про які говоримо, є незвичайне привязаннє українського населення Холмщини до уніятської греко-католицької церкви, на чім основуєть ся правдива трагедія, що її творцем було російське насильство, Відповідно до колишнього поклику російських всеславянських крикунів »за царя, за православє, за російську народність«, мали безпомічних українських селян за допомогою нагайки переводити під володіннє святого синода, Коли однак всякі гноблення народа остали безуспішні, знесено наконець в р. 1875. останнє уніятське епископство в Росії та заборонено уніятську церков у державі білого царя. В сім напрямі не вніс ніякої зміни навіть звісний »толеранційний указ« Нниколая II. з р. 1905., бо для греко-католицьких Українців був лиш такий вихід: або приняти православє або злити ся з римо-католицькою церквою. Росія бояла ся і тепер ще боїть ся української »унії«, за допомогою якої папа Урбан VIII. свого часу сподівав ся навернути цїлий православний схід.

Можеб й сповнило ся було бажаннє сього далековорого папи. Бодай були на се всякі вигляди по заключенню »унії« в Берестю в р. 1596., на основі якої в заміну за признаннє папи головою церкви і инших католицьких доґм зі сторони всего українського духовенства — полишено уніятській (греко-католицькій) церкві старославянську богослужебну мову та инші обряди східньої церкви. Булоб се здійснило ся, колиб Україна була вільною державою, а бодай колиб не була належала до Польщі, ізза чого український нарід дивив ся на злуку з католицькою церквою як на поміст до сполячення. Ще в XVIII. ст. мали уніятські Українцї свого митрополита в Київі і щойно російське насильство знищило унію серед українського народа, Остали при унії лиш Українцї в Австро-Угорщинї.

Обі ґубернії, холмська та волинська, є по національному характерови також тепер українські та зберегли свою національну чистоту мимо всяких перепон аж до сьогодня. Однак краще вдержали ся на Волині чим на межуючій з Польщею Холмщині. По найновіщим дослїдам виносить число Українців у Холмщині 426.000. Розсипані по більшій части польські поселенції є тут в меншости та становлять лиш 20%—38% всего населення, Жиди (найбільше по містах) 5%—13%, а Німцї 4%—14%. В круглих числах на 800.009 всего населення холмської ґубернії припадає Українців 426.000 (60%), Поляків 162.000 (20%), Німців 32.000 (4%), Жидів 104.000 (13%), Москалїв 16.000 (2%), а 1% инших. На Волині, що має 3,850.000 населення (по обчисленням з р, 1897.) представляють ся національні відносини як слїдує: Українців є там 70%, Жидів 13%, Німців 6%, Поляків 6%, Москалїв 3%, Чехів 1%. В обох ґуберніях мають міста звичайно жидівсько-українську а декуди навіть українську більшість.

З нагоди побідного вступлення на українську Холмщину та Волинщину одержали союзні війська від українських орґанізацій горячі бажання дальших успіхів. Сї сердечні привіти вказують найкраще, з якими симпатіями і надіями тужно вижидають Українцї дальшого побідного походу союзників на українській землї,

---

Урядові воєнні звідомлення.

З ГОЛОВНОЇ АВСТРІЙСЬКОЇ КВАТИРИ
з дня 27. вересня 1915.

На російськім фронтї.

Як в східній Галичині та над Іквою, так тепер також в волинській области кріпостей, російська протиофензива вже зломана. Неприятель покинув вчера свої становиска на північний захід від Дубна і в відтинку Стиру біля Луцька, та подав ся у східньому напрямі.

Мостовий причілок на схід від Луцька є знов в наших руках. На нашому фронті на південь від Дубна місцями йшли артілерійські бої та відбувались сутички.

На італїйськім фронтї.

Положення не змінене. Неприятельські проби зближення до наших становиск на Монте Пяно відкинені. На північному відтинку високорівнї Доберде атак відділу неприятельських берсаглїєрів розбив ся о наші становиска.

На сербськім фронтї.

Без єственних змін.

**Заступник шефа Ґенерального Штабу
пільний маршалок-поручник Ф. ГЕФЕР.**

З ГОЛОВНОЇ НІМЕЦЬКОЇ КВАТИРИ.
з дня 27. вересня 1915.

На східнім фронтї.

Ґрупа військ пільного маршалка генерала Гінденбурґа:

В рижському заливі німецькі летуни заатакували російські воєнні кораблї між ним оден лінійний. Запримічено, що лінійний корабель та оден торпедовець зістали влучені. Російська фльота відплинула як найскорше в північному напрямі.

На південно-західньому фронтї від Двинська, відібрали ми неприятелеви вчера дальше його становиско, причім полонили 9 офіцерів, більше чим 1300 жовнїрів, та здобули 2 машинові кріси. На захід від Вілєйки атак наш поступає вперід.

На південь від Сморґонь відкинули ми сильні неприятельські протиатаки. Між Кревом а Вишневом наші війська зробили дальші поступи. Праве крило та ґрупа військ пільного маршалка князя Леопольда баварського очистили з неприятеля західний беріг Німана аж до Щекси та беріг Сервеча і Щари. На схід від Баранович неприятель має ще в посїданню малі мостові причілки. Бої на цїлому фронтї йдуть далї.

Ґрупа військ пільного маршалка генерала Макензена:

Положеннє незмінене.

На західнім фронті.

На побережу супокій. Стоячі далеко неприятельські кораблї острілювали тільки поодиноко — та безуспішно околиці Middelkerque. В відтинку Ypern неприятель не предпринимав нових атаків. На південний захід від Лїлле, повздержали ми протиатаком велику неприятельську офензиву. Поодинокі сильні атаки неприятеля на північ і на південь від Loos відкинені серед найтяжших втрат Англїйців. Також і в околиці Souchez та по обох сторонах Arras відкинено кріваво всї наступи. Число полонених зросло до 25 офіцерів та 2600 жовнїрів. Добича в машинових крісах підвисшилась до 14. Французька офензива між Раймс а Агронами не поступила дальше вперід. Всї неприятельські атаки головно на дорозї Sonne Pusuippes та на північ від Beausejour Masiges і на схід від Aitne, що були дуже сильні, відкинені з найбільшими для неприятеля втратами. Число полонених зросло тут до 40 офіцерів та 3.900 жовнїрів. Три неприятельські летничі апарати між ними оден великий французький летничий бойвий приряд застрілили ми вчера в воздушнім бою на північний схід від Upern, на південний захід від Лїлле та в Шампанії. Два дальші неприятельські летничі апарати скинули ми на землю огнем з армат та машинових крісів на південний захід від Лїлле та в Шампанії. Неприятельські летуни обкидали бомбами місто Peronne..

Двоє дїтей та дві женщини вбиті, 10 мешканців тяжко ранених.

НАЧАЛЬНА УПРАВА АРМІЇ.

ЕВРОПЕЙСЬКА ВІЙНА.

Втеча населення з Київа.

Штокгольм. 25 вересня »Новое Время« пише: В Київі запанувала дійсна виселенча горячка. Улиці, що ведуть до зелїзничої стації, та до пристаней на Днїпрі, є дослівно забиті річами та меблями. Відходячі зелїзничі поїзди можуть помістити тільки часть виселенців. Положенє населення розпучливе.

Державні уряди ще отворені, школи натомість вже замкнені. Зелїзнича служба замість заладовувати клунки на зелїзничі поїзди — безпримірно рабує. Населенє що не має спромоги втікати, блукає безрадно по улицях.

Рішуча постава Болгарії.

Люгано, 23. вересня. »Corriere della Sera« доносить з Білгороду: На сербській границї стоїть більше чим 100.000 болгарського війська.

Відень, 26. вересня. Дневники доносять з Софії:

Супроти рішучого кроку правительства всї партійні ріжниці устали. Змагання йдуть до сього, щоб поперти правительство в македонскій квестії.

Мобілїзація відбуваєть ся скоро та після пляну.

Заступники почвірного порозуміня засипували вчера болгарське правительсто ріжними радами, обіцянками, просьбами та грізьбами. Вони жадали, щоб Болгарія чекала ще на нові предложення почвірного порозуміння.

Рівнож і російський посол просив, щоб Болгарія чекала на нову сербську ноту, котра має бути вручена Болгарії 25. с. м.

Правительство заявило на се:

Ріжниці між Сербією а Болгарією є так великі, що нота Сербії не може вже змінити витвореного положення.

Відень, 26. вересня. Софійський кореспондент »Neue Freue Presse« розмовляв з одним з міністрів, котрий між іншим сказав: Ми мусимо вже раз положити конець сербській безличности. Оружна невтральність Болгарії не є ще виповідженнєм війни Сербії.

Війна дасть ся оминути, єсли Сербія відступить нам сейчас принаймен ьше неспірну часть Македонїї.

Париж, 26. вересня. Про болгарську мобілїзацію довідались тутешні часописї з заграничних газет, бо французька цензура не допускала жадних телеграм до французьких дневників. Преса однак вже від кількох днїв була приготована на якусь несподіванку; часописї є того переконання, що Болгарія стоїть в переднї важних подій. Рішеннє вправдї ще не запало, але положеннє є дуже критичне.

Софія, 24. вересня, Мобілїзація викликала тут загальне вдоволення та радість. Студенти несучи німецький прапор демонстрували проти Сербії—Руссофільська часопись »Мір« пише, що партійні спори устали, а запанувала народня єдність.

Савов начальним вождом болгарської армії.

Женева, 24. вересня, Будучий начальний вожд болгарської армії Савов, належить до найздібнійших вождів на цілому Балканї. Цар хотів в р. 1914. повірити йому начальну команду над російською армією, та Савов відповів цареви: Моє тїло, і моя душа належать до Болгарії. Цар почав проте залицюватись до Радка Димітрієва, котрий покинув свої народні ідеали та вступив в російську службу.

7)

З днів московського наїзду.

(Записки з вересня 1914 р.)

(Далї).

21. жовтня першою річею яку ми мусїли полагодити, було се, щоби замінити австрийські гроші на російські. Ми знали воєнний курс, тому і були приготовані на сю страту, то значить на кождім рублї 82 сотики. Ось і наніс нам лиха воєнний рубель. І так ми пішли до банку Государственного. Якеж було наше здивованнє, коли там заявили, що австрійських паперових гроший непринимають. Відти ми пішли до Московського, та і там почули те саме. Спровадили нас до иньшого, та всї вони не ачеби змовили ся на нас і говорили те саме: »Австрия побита, її папери нї до чого«.

Тепер вже і страх огорнув; гроші, які маємо, є без вартости, а инших у нас нема. Щож тут будемо дїяти? Вийшли на улицю, тай йдемо зажурені. Мати гроші, а з ними так само як і без них.

А тут ще й нема нїкого знакомого, щоби у бідї поратував. При сїй журі надибали ми ще оден банк. — Треба ще й тут спробувати — майнула гадка в голові, хоть з гори предвиджували неудачу. Ось і увійшли до банку, та попросили вже несміливо о виміну грошей і чекаємо, яка буде відповідь. Подивив ся на нас урядник, та заявив, що тепер австрийські гроші майже без вартости і нїхто не хоче їх брати, але як хочете по 20 копійок за корону то можу вам виміняти«. І щож дїяти? Тяжко нести, а жаль кидати — треба було і на се згодити ся.

При сїм урядник довідав ся, що ми не є польські ксьондзи як він гадав і зайшов з нами в розмову, про війну, про відносини матерїяльні у Львові і проче.

»Ну, теперъ между вами і нами нѣтъ не какой разницы — сказав угїшний і зараз запитав ся — но паспорта конечно у васъ єстъ«.

О. Ректор відповів: »Нї, ми не маємо нїяких«. »Какъ-же без паспорта? спитав він, здивований. Та так без него — відповіли ми обидва.

»Ну а полиція не требовала отъ васъ паспорта? — Ми заявили поліції — сказав о Ректор — що не маємо нїяких документів. — Ну і что? запитав ся не більше зчудований. Та нїчого — була відповідь з усьмішкою. Йому цїла ся справа видала ся не правдивою і він запитав ся: »Пожалуйста а вы свободни?« Та найлїпший доказ сего, сказав Ректор, шо свобідно ходимо. При сїм зійшло ся від инших бюрків ще більше цїкавих слухачів, та подивляли наш супокій і відвагу, що без паспортів а такі відважні і не криють ся з тим, та ще й веселу міну роблять; сьміють ся. Цїла справа відай урядника нетерпеливила і хотяй він обрахував гроші, то таки ся загадка стояла йому перед очима і він серед того запитав ся нас:

»Будьте добрі, скажіть скільки коштує білет зі Львова до Київа?

»Нїчого — відповів о. Ректор — ми не платили — ми приїхали так без білетів«.

»Без білетів? — а то як — запитав ся ще більше здивований, — то вам луччше, чим нам«.

Ми з його здивовання розсьміяли ся, взяли свої рублї які викинув нам на стіл тай пішли лишаючи їх в загадцї

З відти пустили ся ми в друге до печерської лаври, щоби оглянути печері. Там опроваджував нас призначений до сього монах і пояснив кождого угодника. який там лежав. І хоть коло угодників була напись, то наш провідник мимо того сповняючи вірно свій обовязок, заздалегідь вже говорив, хто там лежить. Опісля показало ся, що наш провідник мав нас може за неграмотних, або в крайній мірі за таких, що то мало що уміють читати церковне письмо. Коло одного угодника була довша напись; се був настоятель монастира, який при смерти запевнив свою братію, що він так довго буде за них молити ся, як довго вони будуть в монастирі. Колиж хтось з них покине спільне житє, тодї і він полишить його в своїх молитвах. О. Ректор став відчитувати сю напись без нїякої трудности, що монаха впровадило в зачудовання і він сказав:

От, як ви гарно читаєте; у нас деякі ледви прохоззнуть ся«,

О. Ректор розсьміяв ся та й зрадів з признання, що навіть київський монах пізнав ся на його науцї.

(Конець буде).

Урядове болгарське звідомлення про турецько-болгарське порозуміннє.

Софія, 24. вересня. Болгарська телеграфічна агенція доносить:

Урядовий дневник «Народні Права» оповіщує:

Протокол про відступленнє Болгарії турецьких областей,— підписали вчера в Дімотику турецькі та болгарські повновласники.

Мобілізація Греції.

Атени. По конференції з Вініцельозом і міністром війни підписав король декрет про загальну мобілізацію.

Берлін. Бюро Вольфа пише з Атен: Урядове звідомленнє зазначує, що мобілізацію має ть ся уважати тільки як з безпеку на будуче.

Льондон. Бюро Райтера довідуєть ся, що державний секретар Едвард Грей приняв вчера в полудне грецького опісля румунського та сербського посла. Грецький посол сказав, що одержав телеграму від свойого правительства, що уважає мобілізацію в обличу Болгарії елементарним средством обережности.

Атени. На нинїшній міністеріяльній нараді заявив Вініцельос, що Греція з причини оборони і забезпеки мусїла розпочати загальну мобілізацію. Се не означає ще виповідження війни. Инші міністри згодили ся з поглядом Вініцельоса.

По полудни був президент міністрів на авдієнції у короля.

Враженнє про мобілізацію Греції в Росії.

Штокгольм. В Петербурзі правительственні круги є сього переконання, що булоб легкодушністю думати про те, щоб Греція мала намір виступати по стороні Сербії.

Бють ся в груди....

Голова політичної організації тої частини польської суспільности, що стоїть по стороні осередних держав д. Владислав Леопольд Яворський на сторінках »Gazet-y wieczorn-ої« підніс голос в українській справі. Пан Яворський признає скромно, що перед польською суспільністю стане тепер »проблем внутрішнього життя на тлї змінених війною правнодержавних відносин«, та мимо всього не думає зовсїм відрікти ся давних гріхів і говорить про польську землю, на якій є значна домішка елементів або зовсїм непольських або недостаточно з'асимільованих. Таке поставленнє справи для нас Українців не представляєть ся у нічім двозначне. Стара струна, вигравана, хоть що правда звучить дещо тонше. Бож трудно инакше. Розумів те п. Яворський, що у тій справі можна йому легко стати смішним. — Слова польського політика під сю пору не вимагають нї пояснення нї оцінки. — Та за те на вічну памятку треба затямити те признаннє з яким виговорив ся голова польської організації що »Поборюваннє нами (себто Поляками) українського руху, всяке підпираннє елементів, що в руських масах припізнюють розвиток української свідомости — є не лише шкодженнем Українцям, но рівночасно й ослабленнєм нашої власної польської позиції супроти Росії«. Признаннє незвичайно цінне! Для нас воно не є стилістичним зворотом — но подією, що має свої історичні мотиви і своє історичне значіннє. Визначний польський політик бєть ся в груди і остерігає свій нарід на будуче перед підпираннєм елементів, які в головній части винесли ся за Дніпро, а на нашій землї оставили лише поодиноких »приятелїв«, яких хоронить імя, рід, титул або й навіть аболїція....

НОВИНКИ.

— Старовинна задубілість? Отсе питаннє ставимо деяким нашим організаціям і корпораціям. До сього часу запримітили ми два, дуже небажані випадки іменно: Загальна Українська Рада (яка ще резидує у Відні) розсилає через свій секретарят звідомленнє із відбутих засідань. Те звідомлення, датоване 17. с. м. (із засідання 11. с. м.) появляєть ся тільки в »Ділї«. О скільки нам відомо З. У. Р. є найвищою загально українською організацією.

Звертаючи увагу на сю дивоглядну аномалію ми є в праві висказати свій глибокий жаль ізза поступовання секретаріяту З. У. Р. що не тільки подає грубо спізнені звідомлення, але й поминає наш дневник, що у важких хвилях станув на становищі і добув собі право горожанства між загалом української суспільности.

Другим зхожим явищем є звідомленнє Головного Виділу Тов. »Просьвіта« у Львові. І тут просвітно-культуральне товариство уважало за одвітне помістити звіт із відбутого засідання з підписом А. Г. тільки в »Ділї«. Наш дневник поминено.

Тому і всю сторону мусимо спрямувати наш оправданий жаль в надії що подібні явища більше не мати муть місця в загально українських організаціях.

— Де людські почування? Німецькі звідомлення вже нераз мусїли замітити сю блючу обставину, що російські війська поводять ся не по людськи зі своїми земляками. Для осягнення успіхів, що мають хочби перемиваюче значіннє, жертвують вони своє населеннє. Про дві такі прояви нелюдськосте довідуємо ся зі звідомлень генерала Макензена та ген. Войрша. Перший з вождів подає під днем 28. серпня с. р., що російські війська гнали перед наступаючими німецькими рядами тисячі своїх цивільних людей, з яких деякі понесли смерть. Слїдуючого дня гнали вони перед союзними військами несчислиму силу втікачів. Таким чином вони старали ся повздержати напір Німців на Кобринь (напівнічний схід від Берестя лит.). Ген. Войрш доносить п. д. 1. вересня, що в його области відбуваєть ся дійсна мандрівка народів — така там сила втїкачів. Козаки пустили їх коло Продзани на волю, та забравши їм коні — втікли. По дорогах, що ведуть через багнисту околицю, діялось ще гірше. Коли втїкачі, що їхали зі своїм добутком гостинцями, заваджали Москалям у відвороті, кидали їх салдати з човнами у воду та казали на човнах відбувати дорогу. Коні втїкачів, як звичайно, забрало військо, а їх самих полишило на добичу голодовій смерти та недугам.

— Додатковий перегляд ополченців. Управа міста Львова подає до загального відома: Всї замешкані тепер у Львові обовязані до служби в загальнім ополченню річників 1872 до включно 1865, котрі при нормальнім перегляді не ставили ся, мають тепер явити ся додатково перед комісією перегладовою при вул. Зелений ч. 10., а іменно: дня 27. вересня 1915. річники 1872., 1871. і 1870.; дня 28. вересня 1915. річники 1869., 1868. і 1867.; дня 30. вересня 1915. річники 1866. і 1865., кождого дня о 7. і пів год. рано.

Ті уроджені межи роком 1897. до включно 1873, котрі з причини непоборимих перешкод не ставили ся при послїднім додатковім перегляді, мають явити ся рівнож перед повищою комісією перегладовою при вул. Зелений ч. 10., а іменно: річники 1897. до 1888. дня 1 жовтня 1915.; річники 1887. до 1873. дня 2. жовтня 1915., кождого дня о годині 7. і пів рано.

До додаткового перегляду належить принести видану при зголошенню карту легітимаційну загального ополчення.

Карта ся дає право обовязаному до перегляду також до вільної їзди зелізницею (з виїмком поїздів поспішних) і пароплавами, до перегляду додаткового і назад.

Неявленнє до перегляду додаткового підлягає карі після закона з 28. червня 1890. Дн. з. д. Ч. 137.

Зголошеннє до чинної служби. Покликаннє до чинної служби признаних при додатковім перегляді за придатних річників 1897., а також 1972. до включно 1865. наступить в пізнїйшім реченці.

Признані при додатковім перегляді за придатних решти річників мають зголосити ся до служби протягом 48 годин по їх перегляді.

— Смерть польського аристократа. В Ланцуті помер Роман гр. Потоцький син Альфреда, один з наймогутнїйших та найбогатших польських магнатів. Був членом палати вельмож. Як політик не грав нїякої ролї.

— Перенесеннє тлїнних останків папи Льва XIII. в Ватикану до Лятерану. Як звісно, тлїнні останки папи Льва XIII. спочивають доси в ватиканській базиліці. Після послїдного бажання Льва XIII. мав він почити в Лятерані. Перенесеннє на разї є неможливе, бо взагалі не є вияснені доси відносини короля до Ватикану. Підчас переносу тлїнних останків папи Пія IX. прийшло до вуличних заворушень, — а зібрана товпа хотїла труму вкинути до ріки Тибра.

ОПОВІСТКИ.

Середа, дня 29. вересня 1915.

Нині: 29. с. м. гр.-кат. Евфимія, римо-кат. Михаїла арх.

Завтра: четвер, 30 с. м. гр.-кат. Софії муч., римо-кат. Єроніма.

Членів Старшини »Сокола Батька« як також членів поодиноких комісій і комісії провірочної, які суть присутні у Львові прошу, щоби в пильній справі зволили явити ся в канцелярії »Сокола« при вул. Руській ч. 20. в середу дня 29. с. м. о год. 5 по полуд. — Іван Ігнат.

1—1

На Українську Захоронку зложили слїдуючі Добродії: Вп. Д. Венгер 10 кор., Вп. Антін Костишин, Тарнів 20 кор., Вп. Пані Мудракова, Львів 10 кор., Вп. о. Петро Яцишин, Рипянка 10 кор., о. Яків Яхно. Заколоть 4·40 кор. Виділ складає сердечну подяку.

Товариство Українська Захоронка складає Вп. П. Францу Жарському сердечну подяку за присланнє 10 кор. для бідної дітвори.

1—1

Виділ Захоронки просить дуже о черевички і о стару теплу одіж для бідної дітвори. Одіж просить ся слати ул.

Листопада 14.. до Вп. Пані Домбчевської, партер на ліво. До Захоронки ходять діти від 4—6 літ.

| **Вписи до української школи** вправ при ц. к. семинариї учительскій, жіночій у Львові відбудуть ся дня 30. вересня рано і пополудни. Звертаємо увагу наших громадян зі середмістя і личаківської дільниці на ту взірцеву школу, до якої належить вписувати як найбільше число наших дівчаток.

| **Вписи до всіх кляс ц. к. учительской семинариї жіночої** у Львові відбудуть ся 30. вересня с. р. від год. 8—12 рано і від 3—4 по полудни. До вписy на перший рік треба принести сьвідоцтво хрещення, послідне сьвідоцтво шкільне, сьвідоцтво здоровля, а сьвідоцтво моральности лише ті, що в р. 1914/15 не ходили до школи.

= **Краєвий Союз Кредитовий у Львові** подає отсим до відомости всіх союзних стоваришень табелю перемін відсоткової стопи акредитуючих їх інституцій, а то:

ДАТИ підвижки, згл. знижки відсоткової стопи	Австро-угор. Банк	Кр. Банк: Звичайний кредит стоваришень	Кр. Банк: Цензуральний кредит стоваришень	Кр. Союз кр. при запом. кредиті
До 2. серпня 1914.	5—6%	6½%	7½%	5%
Від 3/VIII. до 20-го серпня 1914.	8%	8½%	9½%	8%
„ 21/VIII. до 29-го жовтня 1914.	6%	6½%	7½%	6%
„ 30/X. до 31-го грудня 1914.	5½%	6%	7%	5½%
„ до 11. цьвітня 1915.	5½%	6%	7%	5½%
„ IV. 1915. до відкликаня	5%	6%	6½%	5%

Руська Щадниця числить при кредиті стоваришень від 1/9 1914. 8% а Краєвий Союз кредитовий до 31. грудня 1914. 8½%; від 1. січня 1915. знизив на 7½%. Товариство вз. кредиту »Дністер« доси ще не усталило відсоткової стопи.

Подяка.

Сумна вістка, яка дійшла до нас аж по освобідженню Львова від ворога, була тим сумнійша, бо звіщала, що син мій і наш брат Данило Михайло Корінь, як Січовий Стрілець, поляг в бою в Самбірщині ще у вересни 1914 року. — Поминальне Богослужене, котре відбуло ся в річницю смерти, 24. с. м., в катедрі св. Юра та надсподівана пошана памяти Покійною Командою збірної станиці Українських Січових Стрільців у Львові, в значній мірі усмирили наші моральні терпіня. Складаємо проте невимовно-щиру подяку Команді станиці за видане приказу до підвладних чинів віддати пошану памяти полягшому і за письменну розраду та Вп. капітану д-ру М. Волошину і відпоручникам станиці за ласкаву участь в Богослуженю. О. сов. Бобикевичеви за відправу Богослуження і о. сов. Лужницькому за участь в панахиді — наша щира подяка — і всім приятелям та знакомим, що присутністю засьвідчили пошану памяти Покійного — висказуємо щире Спаси-Біг.

У Львові 26. вересня 1915.

Варвара, мати. Анастазія Корінь і Стефанія Стефянівська, сетри.

Надіслане.

За сю рубрику редакція не відповідає.

ЛІКАР
Д-р Бр. Овчарський
б. Секундар Загального Шпиталя.
ординує від 10. до 11. і від 4. до 6. пополуд.
Телефон ч. 477.
Львів, вул. Пекарська 39. 46—3

ДЕНТИСТИЧНЕ ЗАВЕДЕННЄ
Д-ра Олександра Барвінського
при вул. Сикстускій ч. 21.
Виймованнє зубів без болю і пльомбованнє.
Штучні зуби в кавчуку і золоті.
Українським Січовим Стрільцям роботу виконує ся даром.
Зголошувати ся належить у асистента Наса.

ЛІКАР
Др. В. КОБРИНСЬКИЙ
повернув і ординує в недугах внутр. хірургічних і жіночих.
РИНОК 41.

Оголошення.

Учителька зі знанем української і німецької мови, пошукує бюрового заняття, або приватної лекциї за одержанием і нагородою. Зголошеня просить ся слати Чернівці »Posterestante« Наманта. 2—3

Рутинований адміністратор ґазети обізнаний з діловодством задаткових товариств і бухальтерією, з табулярним іспитом, прийме посаду в українській інституциї у Львові або на провінциї. — Зголошеня зарав до Адм. »Укр. Слова« під В. К. 2—3

На часї!

Лев Горбачевський і С-ка
принимає роботи входячі в обсяг комнатного малярства.
ВУЛ. ЙОСАФАТА Ч. 8.

„КАРПАТІЯ"

Товариство взаїмних обезпечень на житє і ренти

у Львові, вул. Руська 18.

урядує що дня крім неділь і свят від години 10—1. перед полуднем,

Преміїї можна платити або чеками або в касї Товариства або на почті на рахунок Почтової Щадниці ч. 120.065. 6—?

Краєвий Союз господарсько торговельних Спілок,
ЛЬВІВ,
вул. Зіморовича ч. 20.

Продає в своїм льокалї коси, виконані з найлучшої стирійської сталї, ковальські сталеві серпи, брусики, перстенї, молотки до клепання кіс. Байцу проти снїти. Вапно пашне „Бартелля" Насїннє ріпи стернянки, зі своїх Складів: в Перемишлї, Стрию і Коломиї, висилає всї штучні погної і господарське знаряддя.

В справі велївничих посилок заходять ще трудности і тому о пораду належить відносити ся до Дирекциї Краєвого Союза господарсько-торговельних Спілок у Львові.

Асекуруйте своє майно від огню в

„ДНЇСТРІ"

Кождий Українець повинен асекурувати ся від огню, щоби на случай пожежі не понести страти, бо достаток одиниці то добробит цїлого народу.

Кождий Українець повинен асекуровати ся тїльки в товаристві взаїмних обезпечень

„Днїстер"

Нема жадного иншого українського товариства асекураційного — тільки один

„Днїстер"

„Днїстер" рахує найдешевші оплати за обезпеченя селянських будинків.
„Днїстер" звертає кождорічний чистий зиск своїм членам.
„Днїстер" оцїнює та виплачує шкоди по огні скоро і ретельно, а на членів оцїнкової комісії запрошує все двох господарів.
„Днїстер" дає підмоги українським школам і бурсам — де виховують ся селянські діти.

Люди асекуровані в **„Днїстрі"** можуть дістати позичку у всіх великих банках і в товаристві взаїмного кредиту »Днїстер«.

Власні фонди »Днїстра« виносять з кінцем 1913 року 4,473.970 корон.

В „Днїстрі" можна обезпечати від крадежи з вломом движимости всякого рода, а товариства кредитові готівку, цінні папери і векслї за дешевою оплатою премії.

АДРЕСА »ДНЇСТРА«:
Товариство взаїмних обезпечень »ДНЇСТЕР«, у Львові,
у власнім домі вул. Руська ч. 20. Тел. 788.

Видає і відвічає за ред.: др. Сидір Г... Зробович. З »Друкарні Львівської«, Львів, Коперника 11.